

Црквоборци

Откако се Српска црква, након увођења вишестра-начја, вратила у жижу јавности и друштвеног живота, тако су се намножили самозвани „социолози религије“, „верски аналитичари“, „стручњаци за верска питања“, „експерти за правни поредак СПЦ“, „познаваоци прилика у СПЦ“ или тзв. „борци за веру“, како воле да се називају по разноразним интернет сајтовима, којима се не знају ни оснивачи, ни финансијери, ни уредници, а ни одговорна лица.

Морам да признам да се ни у широј, а ни ужој, стручној јавности још увек није појавила објективна анализа или студија о деловању тзв. самозваних и напред побројаних „експерата“ у разним медијима у Србији и региону само, на пример, око боловања блаженопочившег патријарха Павла, саборских заседања у време његове болести или око избора 45. патријарха СПЦ. Да не говоримо о савременим „тумачима небеских прилика“ у Епархији рашко-призренској од фебруара ове године до данас.

Једно је сигурно. „Борба за веру“ самопроглашених „експерата“ се у ово време најпре претворила у борбу против одлука Светог синода, а потом и против одлука Светог архијерејског сабора, а, следствено томе, и против одлука патријарха Иринеја као председавајућег Сабора и Синода. „Борба за веру“ се, по природи ствари, на тај начин претворила у борбу против Цркве. „Вероборци“ су постали црквоборци, а то је чињеница која је видљива и са земље и са неба.

Самопроглашени „експерти за СПЦ“ су „у име борбе за веру“ у јавности месецима од сваког догађаја, па и око догађаја у Епархији рашко-призренској, стварали слику као о наводном „преседану у СПЦ“ и тиме покушавали да духовне потомке Светога Саве на нови начин и у новом времену одбијају од цркве Светога Саве. Тако је продужена стара прича – да Србе у новом времену на нови начин, а тобоже у име Цркве, супротстављају њиховом Сабору, Синоду и патријарху, и то лансирањем теза да је само „народ чувар вере“.

☒ Самопроглашени „експерти за СПЦ“ су „у име борбе за веру“ у јавности месецима од сваког догађаја, па и око догађаја у Епархији рашко-призренској, стварали слику као о наводном „преседану у СПЦ“ и тиме покушавали да духовне потомке Светога Саве на нови начин и у новом времену одбијају од цркве Светога Саве ☒

Онима који бар мало познају историју Цркве Христове, па и историју Српске цркве, није тешко да, као и у животу, раздвоје жито од кукоља, патријарха Иринеја од сајташких „бораца за веру“, Свети архијерејски сабор, Синод и сву пуноћу Српске цркве од неколико десетина одбеглих калуђера из Рашко-призренске епархије.

Историја Цркве Христове показује да све ово што се данас дешава није ништа ново, непознато, а ни необично. Историја Цркве Христове показује благочешће верности верника и трагедију отпадије од Цркве оних који, нажалост, нису имали довољно вере, духовног расуђивања, смирења и послушности у различитим искушењима, па и овим данашњим.

У новије време се појавила једна невиђена новотарија, која се покушава наметнути као „предањска“ само због тога што се на до сада невиђен начин наводно бори за „Свето предање и његово поштовање у Српској цркви“.

Интернетовско-сајтовски новотарци као тобожњи „борци за веру“ објављују текстове у којима се за потребе шире и углавном теолошки необразоване јавности, кроз секташки питке и класичне замене тезе, као и неметодолошке приступе православној теологији, напада српска свештена јерархија за наводна „духовна застрањивања и већ спремљену издају православља“. С друге стране, јавност остаје ускраћена за информацију ко су власници, финансијери, уредници, пропагатори и подржаваоци тих сајтова.

У тобожњој „борби за веру“ се непрестано позивају на Свете оце, који се, као што је познато, нису крили, него су своју веру исповедали јавно и борили се, чак и по цену највећих страдања, само под својим именом и презименом. Борци против Цркве под пароллама наводне „борбе за веру“ на тај начин покушавају да уведу некакве своје новотарије или новачења, покушавајући да постану, како то воле другима да кажу и залепе, новатори, новаци или новотарци.

Пише: Протојереј мр Велибор Џокић

